

ГИ ДЪО МОПАСАН В ГОРАТА

Превод от френски: Лилия Попова, —

chitanka.info

Кметът тъкмо се канеше да седне край масата за обед, когато му съобщиха, че полският пазач го чака в кметството с две задържани лица.

Той веднага отиде там и действително завари полския пазач дядо Ощдюр. Застанал прав, той пазеше със строго изражение двама граждани, мъж и жена на почтена възраст.

Мъжът, дебел старик със зачервен нос и бели коси, изглеждаше просто смазан, а жена му, дребничка, празнично облечена жена, много закръглена и тлъстичка, с опънати бузи, гледаше предизвикателно представителя на властта, който ги беше задържал.

Кметът попита:

— Какво се е случило, дядо Ощдюр?

Полският пазач доложи за случката:

Заранта излязъл в обичайния си час, за да извърши своята обиколка от горите Шампиу до границата с Аржантъой. Не забелязал нищо особено по полето: направило му само впечатление, че времето е прекрасно и че житата се развиват добре, но синът на Брьодел, който прекопавал лозето си, му извикал:

— Ей, дядо Ощдюр, я идете да надзърнете в първия гъсталак на края на гората. Ще намерите двойка гълъбчета, които положително правят заедно сто и тридесет години.

Той тръгнал в посоченото направление, навлязъл в гъсталака и дочул думи и въздишки, които го накарали да предположи, че ще залови на самото местопрестъпление някои нарушители на морала.

Запълзъл на ръце и колене — както правел, когато искал да изненада някой браконьер, и арестувал тук присъстващата двойка в момента, когато се отдавали на своя инстинкт.

Кметът погледна силно изненадан провинените. Мъжът беше най-малко на шестдесет години, а жената — поне на петдесет и пет.

Той се залови с разпита и започна с мъжа. Задържаният отговаряше толкова тихо, че гласът му едва се чуваше.

— Името ви?

— Никола Борен.

— Професия?

— Галантерист на улица „Мартир“ в Париж.

— Какво търсехте в гората?

Навел очи над дебелия си корем, сложил длани на бедрата си, галантеристът мълчеше. Кметът поде:

— Отричате ли твърдението на представителя на общинската власт?

— Не, господине.

— Значи признавате?

— Да, господине.

— Какво можете да кажете във ваша защита?

— Нищо, господине.

— Къде се запознахте със съучастничката си?

— Тя е моя съпруга, господине.

— Ваша съпруга ли?

— Да, господине.

— Но... тогава... нима не живеете заедно в Париж?

— Извинете, господине, ние живеем заедно.

— Но... в такъв случай... вие сте луд, вие напълно сте изгубили ума си, драги господине, щом сте дали повод да ви уловят в такова престъпление, и то посред полето, в десет часа сутринта!

Галантеристът едва не заплака от срам. Той прошепна:

— Тя пожела това! Казах ѝ, че е глупаво. Но когато една жена си науми нещо... нали знаете... не можеш ѝ го изби от главата.

Кметът, който беше любител на непристойни двусмислици, се усмихна и отвърна:

— Във вашия случай изглежда, че точно обратното е станало. Вие нямаше да бъдете тук, ако трябваше да ѝ го избивате само от главата.

Тогава господин Борен се обърна гневно към жена си:

— Виждаш ли докъде ни докара с твоята поезия? Е, видя ли каква я нареди? Ще се влачим сега по съдилищата за покушение срещу морала, на нашата възраст! И ще трябва да затворим магазина, да преотстъпим клиентелата, да сменим квартала. Видя ли сега каква я нареди?

Госпожа Борен стана и без да погледне мъжа си, изясни случката без излишен свян, без смущение, почти без колебание.

— Боже мой, господин кмете, знам, че сме смешни. Ще ми позволите ли да защитя каузата си като адвокат или по-скоро като

безпомощна жена. Надявам се, че тогава вие ще ни разрешите да си отидем у дома и ще ни спестите срама на едно следствие.

Някога, когато бях млада, аз се запознах с господин Борен в това село един неделен ден. Той беше служещ в галантериен магазин, а аз — продавачка в магазин за готови дрехи. Спомням си го добре, като че беше вчера. Идвах от време на време да прекарам неделата тук заедно с една приятелка. Роза Льовек, с която живеехме на улица „Пигал“. Роза си имаше приятел, а аз — не. Той именно ни довеждаше тук. Една събота той ми каза смеешком, че на другия ден ще доведе със себе си един свой приятел. Разбрах намеренията му и отвърнах, че е излишно. Бях скромно момиче, господине.

И ето че на другия ден срещнахме във влака господин Борен... Той изглеждаше добре по онова време. Но аз бях решила да не отстъпвам и не отстъпих.

Пристигнахме в Бьозон. Времето беше великолепно, чудно време, което ти гъделичка сърцето. А пък аз, когато времето е хубаво, и сега още, както и по-рано, ставам глупава до сълзи, а ако съм в полето, просто умът ми щуква. Зеленината, песните на птичките, разлюлените от вятъра жита, бързокрилите лястовици, мирисът на тревата, маковете, маргаритите, ме опияняват! Също като шампанско, когато човек не е свикнал да пие.

И така, времето беше приказно, топло, слънчево, то като че ли проникваше в мене през отворените ми очи и през дишащата ми уста.

Роза и Симон се целуваха час по час. Нещо ми ставаше, като ги гледах. Господин Борен и аз вървахме зад тях, почти без да разговаряме. Когато хората не се познават, те не намират какво да си кажат. Момчето изглеждаше стеснително и неговото смущение ми беше приятно. Ето че пристигнахме до малката горичка. Беше свежо като в прохладна баня и всички се разположихме на тревата. Роза и приятелят ѝ ми се присмиваха, че съм имала много строго изражение. Нали разбирате, аз не можех да бъда друга. А после почнаха да се целуват без капка свян, като че ли нас ни нямаше. След това си пошепнаха нещо, станаха и потънаха в гората, без да ни се обадят. Сам помислете в какво неудобно положение изпаднах пред този младеж, когото срещях за първи път. Толкова се смутих от отдалечаването им, че събрах смелост и почнах да говоря. Питях го за работата му; той беше галантериен служещ, както ви казах преди малко. Поговорихме

няколко минути. Това го окуражи и той се опита да си позволи известна волност, но аз го поставих на мястото му и здраво го скастрих. Така ли беше, господин Борен?

Господин Борен гледаше смутено в краката си и не отвърна нищо.

Тя продължи:

— Тогава той разбра, че аз съм сериозно момиче и почна да ме ухажва любезно като порядъчен мъж. Оттогава идваше всяка неделя с нас. Беше много влюбен в мене, господине. А и аз го обичах много, о, извънредно много. Той беше хубав момък по онова време.

С една дума, той се ожени за мене през септември и отворихме дюкянчето си на улица „Мартир“.

Години наред беше много трудно, господине. Търговията не вървеше. Не можехме да си позволим излети в полето. Пък и отвикнахме. Не ни беше до това. Когато човек се занимава с търговия, той мисли за касата, а не за цветята. Остарявахме постепенно, без да забележим, превърнахме се в двама улегнали хора, които не мислят вече за любов. Човек не съжالياва за нещо, докато не почувствува липсата му.

Но по-късно, господине, работите ни потръгнаха, ние се успокоихме за бъдещето. И тогава, виждате ли, сама не зная какво стана с мене, не, наистина сама не зная!

Ето че отново почнах да мечтая като малка пансионерка. Срещнех ли количка с цветя по улицата, мигом се просълзявах. Дъхът на теменугите долиташе чак до креслото ми зад касата и сърцето ми се разтуптяваше. Тогава ставах и заставах на прага на вратата, за да погледам синьото небе между покривите. Когато гледате небето от някоя улица, то напомня река, дълга река, която се спуща, лъкатушейки над Париж. А лястовиците прелитаха по него като риби. Глупави са наистина тия неща на моята възраст. Но какво искате, господине, когато човек е работил цял живот, настъпва един момент, когато си дава сметка, че е можел да прекара по-иначе годините си и тогава съжالياва!... О! Колко много съжالياва! Помислете си само, цели двадесет години аз можех да ходя в гората и да се целувам до насита като другите — като другите жени. Мислех си колко ли е приятно да легнеш под листата с любимия си. Постоянно мислех за това, по цял

ден, по цяла нощ! Мечтаех с такъв копнеж за лунни разходки по реката, че ми идваше да се удавя!

Отначало не смеех да говоря за тия неща на господин Борен. Знаех си, че той ще ми се надсмее и ще ме отпрати да продавам конците и иглите си. Пък и право да си кажа, господин Борен не ме вълнуваше вече особено много, а и аз, като се поглеждах в огледалото, си давах сметка, че едва ли можех да се харесам вече някому!

Но най-сетне се реших и му предложих да направим един излет до селото, където се запознахме. Той се съгласи, без да подозре нищо, и ние се озовахме тук тази сутрин към девет часа.

Ала когато тръгнахме всред житата, аз изпитах необикновено вълнение. Женското сърце не остарява! И право да ви кажа, не виждах вече мъжа си такъв, какъвто е сега, но такъв, какъвто беше някога! Да, кълна ви се в това, господине. Няма съмнение, бях опиянена! Почнах да го целувам. Да бях поискала да го убия, нямаше да се изненада толкова! Току повтаряше: „Но ти си луда! Ти си полудяла тази сутрин. Какво те е прихванало?...“ Аз не го слушах. Слушах само гласа на сърцето си. Накарах го да влезем в гората... Ето... Казах ви истината, господин кмете, цялата истина.

Кметът беше духовит човек. Той стана, усмихна се и каза:

— Идете си спокойно в къщи, госпожо, и друг път не прегрешавайте вече... под листата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.